

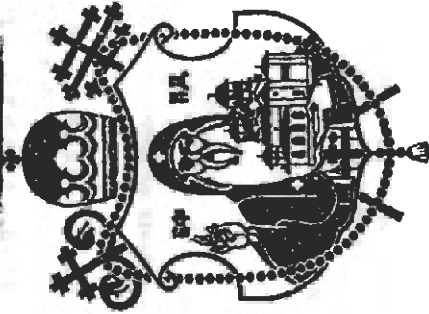
MITROPOLIA SUȚEȘII

REVISTA OFICIALĂ A ARHIEPISCOPIEI CRAIOVEI ȘI A EPISCOPIEI RIMNICOLUI ȘI ARGESULUI

Nr. INV. 9586

Mitropolia no. 9, Julei și B. Doviniei

1957 - 26

CUPRINS

	Pag.
Metafizi de Anul Nou adresat de către Președintele țării noastre, Ecumenic Șe. Doinița Nicolae Ceaușescu, național român, la posturile de radio și televiziune	3
Congresul al III-lea al Frontului Democratice și Unității Socialiste	7
ANIVERSĂRI	
Dr. Neațor VORNICESCU, Arhiepiscop și Mitropolit, Anul Internațional al	11
STUDII ȘI ARTICOLE	
Mărtin ANANIA (Amin-Bartolomeu), Înălțare la Vodă	19
Dr. Marcu BANESCU, Inspirație și strădanie în predică	28
Pr. Prof. Nicolae PETRESCU, Despre sfârșirea preoțescă	35
PAGINI PATRISTICE	
Strașni Vasile cel Mare, Omile pentru mângâierea unui bolnav (traducere de Pr. Prof. Nic. Petrescu)	45
MATERIAI OMILETIC ȘI PASTORAL	
Pr. Prof. Petre SEMEN, Predică la Duminica a XXIX-a, după Pogorirea Duhului Sfânt	50
Pr. GE. VELEBANU, Predică la Duminica a XXXII-a după Rusalii	53
Pr. Prof. Dr. Constantin GALERIU, Predică la Duminica a XXXIV-a după Rusalii	55
Pr. Ioan V. ȘNEBĂ, Predică la Duminica Fiului Risipitor	60
Pr. Ion SPIRU, Despre Sfânta Biserică	64
DREAPLA CREDINȚĂ	
Arhim. Paulin LECCA, Scriptura Șchipturas Interpret	67
DOCUMENTAR	
Diac. Florea N. Gheorghe Mihail Rîmniceanu	83
Pr. D. BĂLĂȘA, Pe urmele veteilor de cultură străbună	88
INSEMNAȚI	
Pr. Nicolae LEONĂCĂȘESCU, Insemnații pe vechi cărți de cult păstrate în Sibiu	93
Pr. Gh. CUMESSES, Treptele de credință	98
VIAVA BISERICĂȘAGĂ	
A. — Mitropolia Olteniilor	
Știri cronice Mitropoliei Olteniei și a Sfintei Arhiepiscopii a Craiovei — I (anul 1957) — 28 februarie 1965 (Redacție)	111

ANUL XXXVII, Nr. 1 — 2 IANUARIE — FEBRUARIE 1965

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
SECȚIA CULTURALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A CRAIOVEI
Str. Lotru, Nr. 3
CRAIOVA

VIE D'EGLESE

A. — La Métropole d'Olténie De la chronique de la Métropole d'Olténie et de l'Archevêché de Craiova, 1 janvier — 28 février 1985 (Redaction)	111
B. — L'Archevêché de Craiova Rencontre de Ite à l'occasion du Nouvel An de S. E. Mgr. Dr. Nestor Vornicescu, avec ses fils spirituels — 2 janvier 1985 (le P. Prof. Petre Semen) Participation de S. E. Mgr. Dr. Nestor Vornicescu aux travaux de la Conférences départementale du F.D.U.S., 28 janvier 1985 Service divin officié par S. E. Mgr. Dr. Nestor Vornicescu à l'occasion du Baptême du Jesus Christ, 6 janvier 1985 (Protos. Vincentiu Grigori)	113 115 117
ENDORMIS DANS LE SEIGNEUR	
Le P. Prof. Elefterie Marinescu (le P. Ilie Budin)	120
Le P. Nicolae Rădulescu (le P. Prof. Stelian Resceanu)	121
C. — L'Evêché de Rimnic et Arges Concert de Cantiques de Noël à la Cathédrale de Rimnicul Vlcea — 23 décem- bre 1985 (le P. I. Dumitrescu) Rencontre de Ite à l'occasion du Nouvel An de S. E. l'Evêque Gherasim de Rimnic et Arges avec ses fils spirituels Le P. Ion C. Popa (le P. I. Nețoi)	122 124 126
COMPTES RENDUS	
Convente des bătrâni, de B. P. Hașdeu — Edition 1984, Prof. dr. Doc. C. D. Papaxatale 1907 en Olténie de Nicolae Andrei Craiova, Prof. I. Negreanu ORIGEN, Contra lui Celsus, Etude introductif, traduction et notes de P. Prof. I. Bodogae, Buc., 1984 P. Prof. Dr. Nic. Buzescu George USCĂTESCU, Erasmus, traduit par Daria Novăceanu, Buc., 1982 (le P. I. Ionescu) Anton DUMITRIU, Ateșetia, Essai sur l'idée de la vérité dans la Grèce Antique, Ed. Eminescu, Buc., 1984 Alexandru LIGOR, Tărâni, rădăcini, chipuri și poezii de la Posada la Alba Iulia (1918), Buc., Ed. Sport-Turism, 1984 (Al. Zăb)	128 130 132 139 139 142 144

ON PEUT S'ABONNER A LA REVUE «MITROPOLIA OLTENIEI» PAR :
«ROMPRESFIATELIA» — sectorul export-Import presă, P. O. Box 12—201, telex :
10376, p.f.s.l.r. București, Calea Griviței nr. 64—66.

B. — Arhiepiscopia Craiovei

Intințirea festivă de Anul Nou a Inalt. Prea Sfințitului Mitropolit Dr. Nestor Vornicescu cu filii duhovnicești — 2 ianuarie 1985, de Pr. Prof. Petre Semen	113
Participarea Inalt. Prea Sfințitului Dr. Nestor Vornicescu, Arhiepiscop al Craiovei și Mitropolit al Olténiei, la lucrările Conferinței Județene a F.D.U.S., Craiova, 28 ianuarie 1985	115
Siu/bd arbiterescă la Catedrala mitropolitană «Sfințul Dumitru», din Craiova la Botezul Domnului, 6 ianuarie 1985, de Protosăgheb Vincentiu Grigori	117
ADORMIȚI ÎN DOMNUL	
Pr. prof. Iconom Stavroilor Elefterie Marinescu, de Pr. Ilie Budin Pr. Nicolae Rădulescu, de Pr. Stelian Resceanu	120 121
C. — Episcopia Rimnicului și Argeșului Concertul de colinde din Catedrala episcopală din Rimnicul Vlcea, 23 decembrie 1985, de Pr. I. Dumitrescu Intințirea festivă de Anul Nou a Prea Sfințitului Episcop Gherasim cu filii duhov- nicești, 2 ianuarie 1985, de Pr. I. Dumitrescu	122 124
ADORMIȚI ÎN DOMNUL	
Pr. Ion C. Popa, de Pr. Ion V. Nețoi	126
RECENZII	
Convente den bătrâni, de B. P. Hașdeu, Ediția 1983—1984, de Prof. Dr. doc. C. D. Papaxatale Nicolae ANDREI, 1907 în Olténia. Contribuția intelectualilor la marea răscălad, de Prof. Ion M. Negreanu ORIGEN, Contra lui Celsus. Studiu introductiv, traducere și note de Pr. Prof. I. Bodogae. Editura Institutului Biblic și de Mistine al R.O.R., Buc., 1984, de Pr. Prof. Dr. Nicolae C. Buzescu George USCĂTESCU, Erasmus, Traducere de Daria Novăceanu, Buc., 1982, de Pr. I. Ionescu Anton DUMITRIU, Ateșetia, Incercare asupra ideii de adevăr în Grecia Antică, Editura Eminescu, Buc., 1984 Alexandru LIGOR, Tărâni, rădăcini, chipuri și poezii de la Posada la Alba Iulia (1918), București, Ed. Sport-Turism, 1984, de Al. Zăb	128 130 132 139 139 142 144

110-85/1-2

66—82), ceea ce specialistii au tradus prin etimologie, găsește în lucrarea de față o minuțioasă examinare, pornind de la sensurile pe care cel mai vestit filozof le dădea cuvintelor (numelor), exemplificând cu cele mai vechi nume biblice. Astfel, Adam — om; Eva — viață; Set — înlocuitor; Noe — mîngietor. «Iată care este explicația — scrie autorul — pe care o dă *Carta splendorii*, scriere de bază a Kabbalei, acestor semnificații ale cuvintelor: În fiecare cuvînt al Scripturii ar sta ascunsă o taină sau premă, care este sufletul cuvîntului, și alte taine mai puțin profunde, care sînt veștindul primei taine. Omul nu vede în fiecare cuvînt decît corpul, adică sensul literar. Dimpotrivă, oamenii clarvăzători văd în fiecare cuvînt anvelopa care învâluie sufletul și, prin această anvelopă ei întrevăd sufletul» (p. 78—79).

În analiza ideii de *mythos*, ca și a ideii de *lógos* (*Mythos și Lógos*, p. 83—109), autorul încearcă să vadă mai întîi ce vor să spună chiar gânditorii greci cînd vorbesc despre *mythos* și *lógos*. În cele din urmă autorul conchide: «Toată lumea este de acord în timpul nostru rînd *mythos*-ul nu mai poate fi privit ca o simplă «*fabulă*». El acoperă întotdeauna o modalitate de a ghîdi realitatea» (p. 99). «*Mythos*-ul are două funcții: una de a vorbi, prezentînd un scenariu care se vede; alta de a face să se sesizeze ceea ce este dincolo de scenariu, adică dincolo de vorbire și vedere» (p. 105). În limba latină «*mythos*» s-a tradus prin *fabulă*, trecere care a marcat de fapt o schimbare de mentalitate: «de la contemplația lucrurilor nevăzute și inexprimabilu s-a trecut la vorbirea despre ele, de la *mythos* s-a trecut la *lógos*». *Lógos*-ul are, la rîndul lui, două sensuri: cuvînt și rațiune. Dar, așa cum mărturisește Henry Joly, între acești doi termeni există o legătură esențială, identificîndu-i chiar (p. 107).

Capitolul «Filosofia grecească» (p. 110—121) ne dă lămuriri precise asupra termenului «filozofie». Cel dinții care a intrubunit termenul de «filozofie» este Pythagora. El a afirmat că nici un om nu este înțelept, ci numai zeul. Iar filozof se numea cel iubitor de înțelepciune.

În centrul preocupărilor filozofilor greci a stat problema omului și a esenței umane. Ei au dorit o cunoaștere absolută a existenței, a Ființei (*Philia sophias*) și, sub acest aspect au definit filozofia ca fiind «cunoașterea existenței ca existență» (*tò ón hē ón*). Dar la intrubirea Ce este existența?, grecii n-au putut răspunde în cuvînie. Căci «...pătrunderea intelctului în zona unde el însuși este cunoaștere — mărturisește autorul acestei lucrări —. În care a și este o fi, înseamnă o depășire a lui «a spune». Intelctul este dincolo de *lógos* — rațiune și cuvînt —, el este dincolo de *lógin* — a spune —, astfel nu putem explica ce Aristotel... nu răspunde nicăieri direct la această problemă a problemelor filozofiei și nu aflăm nicăieri, nici de la el, nici de la alți filozofi, ceva care să ne spună în cuvînte ce este existența. Lucrul acesta, care poate să apară curios, îl găsim enunțat chiar și în timpul nostru, de un filozof ca Ludwig Wittgenstein, care, după ce a afirmat că «Limitele limbii mele înseamnă limitele lumii mele», încheie lucrarea sa astfel: «Există fîrește înexprimabilul». «Despre ce nu se poate vorbi trebuie să tăcem» (p. 206).

Adevărul în concepția înțelepților antici înseamnă «ceea ce se descoperă», «ceea ce se devaloază», «ceea ce nu se ascunde», înseamnă cunoaștere fără ăltare, prezență eternă. Platon a dat o interpretare deosebită termenului alétheia. El desparte cuvîntul alétheia în două părți: — alogare; — divină. Așadar, alétheia înseamnă, pentru el, «alergarea divină» (p. 243). Inteligența umană a alergat și alogat mereu după adevăr, după absolut; dar în acest proces de cunoaștere a adevărului rațiunea umană înslăpînă obstacole. Aristotel avea un principiu: «undeva trebuie să te oprești» iar acest punct de oprire să fie de *alá natura* decît ceea ce este generat de această oprire pentru ca să o poată justifica» (p. 241). Aristotel vorbește de «primul principiu» — sau principiu divin, în care «nu există nici loc, nici timp, nici vid». Ceea ce înseamnă că primul principiu era situat de el în afară de spațiu și timp. De fapt, nici Platon și nici Aristotel n-au răspuns la întrebarea ce este divinul? Platon spune: «trebuie muncă pentru a găsi pe autorul și tatăl tuturor lucrurilor, și, cînd l-ai găsit, este imposibil să o spui tuturor».

În sfîrșit legătura cu modul de interpretare a termenului alétheia se află și termenul anamnesis, care desemnează o stare în care ăltarea nu există. «Cuvîntul anamnesis ar desemna astfel, nu o «reamintire», în sensul obișnuit al cuvîntului (acesta este în afară de orice discute), ci o «revenire» la o stare «reală» dintr-o stare potențială, printr-o realizare a acestei potențialități, a unei cunoașteri fără memorie și fără amintire, o cunoaștere aflată mereu în act» (p. 256).

«Omul după cum afirmă Aristotel — este, dintr-o parte, singurul dotat cu cuvînt (p. 278). În grecește *lógos* înseamnă și cuvînt și rațiune ceea ce de fapt

sau pentru progeniturile lor și nu pentru nu știu ce rațiune. Majoritatea războaielor noastre provin din ambite, din minte sau din desfrîu, ori din alitá asemănătoare înfirmăre suferitoare. În sfîrșit, fiarele nu se îndreaptă spre distrugerea lor reciprocă în sfîrșiri compacte. Noi, noi cei care ne mîndrim în numele lui Hristos, cel care ne-a învățat doar bunătatea, dîndu-se dreptă pildă, și pretindem că sîntem membrii unui singur trup, că sîntem una și aceeași carne, cea care ne face să trăim unul și același spirit; noi, cei care ne hrănim din una și aceeași Sfințită împărțasime, recunoscînd un singur chip; noi, cei care sîntem sortii aceleiași venicii, așteptînd comunicarea cu ea atunci cînd vom fi unul și același lucru cu Hristos, după cum Hristos este unul și același lucru cu Tatăl. Poate exista pentru noi, în această lume, ceva care să ne poată întărîta ațit de mult pruncîndu-ne în luptă? Ceva ast de nefast și de sumbru, închît nici un om nu știe să-l accepte?». «Războiul, spune Erasmus mai departe, este o consecință a crimelor, a sacrilegiilor, a rușinii ce nu se poate nici măcar aminti. Și o dată terminat, corupția semănată de război continuă să pustiască umanitatea. Orice război aduce după el mult mai multe nenorociri decît avantajele».

Umanismul creștin caracterizează întreaga operă a lui Erasmus, pe care George Uscătescu a știut să-l actualizeze și să-l scoată în valoare. Este marea merit al acestui intelectual european a cărui operă este tradusă astăzi în atîtea limbi străine, și care își scrie poezia sa în românește. Acest umanism l-a modelat și-l susține și pe Iustrul autor, care-i dă puterile întoarea specifice, sufletul și mintea de cărturar generos, de creator de operă de ale cărei fructe ne bucurăm, cum subliniază Zoe Dumitrescu-Bușulenge, și cu acest prielj sârbătoresc pentru toți. «al apurificii cărții sale despre Erasmus în românește» (p. 13).

Pr. I. IONESCU

ANTON DUMITRIU, ALÉTHEIA. Încercare asupra ideii de adevăr în Grecia antică, Editura Eminescu, București, 1984.

În intenția de a urmări idealul filozofiei grecești cit mă de aproape, anume «căutarea absolutului», pus în relație directă cu ideea de «adevăr», autorul acestei lucrări, după temelnică cercetări și examinări, răspunde unei întrebări fundamentale: Ce este adevărul? Această problemă a frământat omenirea de-a lungul istoriei și mai continuă încă să o frămînte. Căci, «pentru toți cei ce caută o dezlegare a enigmaticei existențe umane, ca și a existenței în general, întrebarea capătă o importanță fundamentală» (p. 7).

Pentru a ajunge la ideea de adevăr, așa cum o concepau anticii greci, autorul a întreprins un drum lung, lămurind o serie de concepte și metode specifice gîndirii lor, reliefînd că «sensul profund pe care-l avea alétheia în lumea grecească ar constitui un îndemn la aprofundarea propriilor noastre idealuri» (p. 10).

Conceptul general de adevăr, observăm, că nu are același conținut în concepția celor mai iluștri gînditori, fiecare avînd o imagine conceptuală a adevărului, după concepția și viziunea-i proprie despre lume și viață. Dar pentru a înțelegem mai bine «viziunea lor despre adevăr, autorul ține seama de «forma mentis a Greciei antice», adică la baza cercetărilor efectuate de autor stă principiuul că, pentru a-i înțelege pe greci, trebuie să gîndim așa cum au gîndit ei.

În concepția vechilor greci omul are o esență divină, iar dimensiunea ființei umane este devenirea omului, devenire ce cunoaște două direcții: «una descendentă, conform căreia ființa umană coboară de la «condiția divină» (aceea originară) la starea actuală», trecînd prin mai multe faze, și «o direcție ascendentă, conform căreia omul are tendința de a-și reface condiția inițială, de a se reintegra în planul din care a descins. Involuția și evoluția, lată ce caracterizează devenirea umană în mentalitatea vechilor greci. Starea originară nu este pierdută, ci numai involuata» (p. 55).

Drumul lung în căutarea adevărului, la grecii antici, este însoțit de unele lămuriri esențiale ale filozofiei grecești, care pentru ei era o ocupație fără remunerație, dezințesată (Philosophia AKERDES, p. 57—65). Tot astfel, corectitudinea cuvintelor (p.

caracterizează filiața umană. Aceste două facultăți originare sînt strîns legate între ele, sînt autonome și au valoare prin ele însele. «Nu este posibil — mărturisește — autorul — ca intelectul uman să aibă o valoare mai mică decît propria lui creație. Oricum am examina dar problema, concluzia va fi aceeași: cuvîntul și rațiunea sînt fenomene originare, valabile prin natura lor, avînd deci un caracter absolut pentru om, iar omul participă la acest absolut... Acestui absolut grecii îi ziceau «divins». În acest sens și un raționalist al secolului al XX-lea ar putea accepta, fără nici o restricție, afirmația lui Epictet: «după logos-ul tău tu nu ești nici mai slab și nici mai mic decît zeii» (p. 279—280).

După cum observăm, lucrarea ne pune în posesia unor realități fundamentale, care au devenit obiectul cercetărilor: celor mai ilustrate înțelepți ai antichității, iar meritul deosebit al autorului constă tocmai în faptul că a întreprins o mai puțin obișnuită cercetare, în lumea antică, nu după felul de a gândi al lumii contemporane, ci după modul cum gîndeau înșiși grecii antici. Autorul pătrunde în esența problematicii vremii și, folosind o bogată masă de informații de specialitate, ne pune la îndemîna zone inexplorabile, aspecte și sensuri mai puțin înțeluse și cunoscute pînă acum, așa încît spirital cititorului este integrat, alieva, în lumea adevărată, așa precum l-au înțeles și exprimat grecii antici.

Drd. IVAN I. ILIE

ALEXANDRU LIGOR, *Tărani. Rădăcini, chipuri și port, de la Posada la Alba Iulia (1918)*, București, Ed. Sport-Turism, 1984, 36 p. + ilustr.

Un unicat în producția noastră de carte este acest volum despre țărani, izvoit din pasiunea atasantă a unui spirit ce se revendică de la respectiva clasă socială, proclamîndu-i interesul peren. Dincolo de omagiuul gîdit de autor, trebuie să recunoaștem în explicațiile introductive și o bună informare, alături de simțul plastic și de riguroasă selecție. Modest, autorul ne trimite nu la comentariu și nu la legendete, totuși atît de bine alese, cît la imagini, convins că acestea vorbesc de la sine, dezvăluind fire-cărui un univers colorat specific, după experiența de care dispune, după gradul de implicare în istoria clasei țărănești. Sînt convocati, mai înții *trădătorii*, apoi *lupătorii*. La stat sau în clipe de răgaz, ei vădesc același spirit. «Tărani ro-mâni, preluînd de la strămoșii lor daco-romani dragostea pentru muncă și pentru viața cumpătată și frumoașă, au sporit mîntuirea prin propriile forțe, dovedind a avea un rost fundamental în istoria națională. Ei au dat lumii și pînă și bucurie și trăinicie», se spune la urmă, după evocarea indeletnicirilor pe-ene ale acestei clase: agricultură, păstorit, pescuit, creșterea albinelor, meșteșugurile. Cînd s-au revoltat, de-a lungul istoriei, revolta lor era expresia nevoii celei mai aspre, a disperării, a imperativului demnității. Oamenii pașnici, în esența lor ei poartă un mesaj de concordie pe care istoria nu poate să nu-l consimțeze. Documente grafice de proveniențe diverse îi arată, în apostaze caracteristice. Se adaugă picturile, realizate de români (G. Tătăreanu, T. Aman, N. Grigorescu, I. Andreescu, St. Luchian, G. Pătrușcu, O. Băncă, C. Ressu) sau de străini (A. Raffel, M. Bouquet, D. A. Lancelotti, D. Preziosi, T. Valerio, Ch. Doussault). Volumul de față se oprește la 1918, în pragul unei epoci care are să adauge numeroase alte mărturii plastice cu privire la țărănimea noastră.

Un altul ar urma să-l continue, spre a oferi nu numai dovezi ale istoriei, dar și un suport de meditație activă. «Căci poporul român — își încheie Alexandru Ligor pledoaria — a fost mai înții un popor de țărani. De aceea și noblenia sulfitească a poporului i se detonează, cu precădere, tot lui, țăranelui. Tăranelui care ne-a înfrumusetat istoria. Tăranelui plămădit pentru eternitate». Ne vom întoarce mereu la acest album nu pentru nostalgia pe care el te poate stîrni, ci pentru înțelegerea mai bună a unui fenomen de adîncime al istoriei noastre. Imagini culose de pe ceramica de la Cucuteni, de pe marea Columnă a lui Traian, de pe ziduri vechi de mănăstire, din stampe, din acuarele, din vechi manuscrise, din cărți risipite în lume, din tablourile artei moderne vin să reamintească adevăruri ale istoriei și să îndemne la concordantă. Note despre artiștii mai de seamă care ne-au lăsat reprezentări de țărani și o bibliografie selectivă încheie pretiosul volum.

AL. ZUB

MITROPOLIA OLTENIEI

(LA MÉTROPOLE D'OLTÉNIE)

REVUE OFFICIELLE DE L'ARCHEVÊCHÉ DE CRAÏOVA
ET DE L'EVÊCHÉ DE RÎMNIC ET ARGÈS

XXXVIIÈME ANNÉE, No. 1—2 JANVIER — FÉVRIER 1985

SOMMAIRE

	Page
Le message du président Nicolae Ceaușescu adressé à la nation roumaine à la radio et à la télévision à l'occasion du Nouvel An	3
Le III-ème Congrès du F.D.U.S.	7

ANNIVERSAIRES

Dr. Nestor VORNICESCU, Archevêque et Métropolitain, L'année internationale de la Jeunesse — 1985	11
--	----

ETUDES ET ARTICLES

Valeriu ANANIA (Arhim. Bartolomeu). Rencontre à Vodija	19
Le P. Dr. Marcu BANESCU, L'inspiration et la poësie — force motrice dans le sermon	29
Le P. Prof. NIC. PETRESCU, Sur le ministère du prêtre	35

PAGES PATRISTIQUES

Saint Basile le Grand, Homélie pour la consolation d'un malade (traduit par le P. Prof. Nic. Petrescu)	45
--	----

GUIDE HOMILETIQUE ET PASTORAL

Le P. Prof. Petr SEMEN, Sermon au XXIX-e Dimanche après la Pentecôte	50
Le P. Gh. VEJELEANU, Sermon au XXXII-e Dimanche après la Pentecôte	53
Le P. Prof. Constantin GALERIU, Sermon au XXXIV-e Dimanche après la Pentecôte	55
Le P. Ioan V. COVERCA, Sermon au Dimanche du «Fils prodigue»	60
Le P. Ion SPIRU, Sur la Sainte Eglise	64

FOI ORTHODOXE

L'Archim. Paulin LECCA, «Scriptura, Scripturae interpretis»	67
---	----

DOCUMENTAIRE

Le diacre Florea M., Le graveur Mihai Rîmniceanu (Michel de Rimnic)	83
Le P. D. BALAȘA, Anciennes leçons de culture roumaine	89

NOTES

Le P. Nicolae LEONĂCHESCU, Notes marginales sur des anciennes livres de Siroesli — Arges	93
Le P. Gh. Cunescu, Marches de croyance	98